

Одговор генералу Крањцу (3)

Слажем се са генералом Крањцом да смо довољно полемисали. На основу изложеног, читаоци свакако могу да се упознају са нашим ставовима. Овом приликом најпре ћу цитирати речи генерала Крањца, а потом одговарати.

КРАЊЦ:

Očekivao sam, da će se poštovani M. S. barem izvodno upoznati sa spomenutom dvotomnom knjigom o najnovijoj slovenačkoj istoriji, što znači, da ne prihvata zvanične stavovo slovenačkih istoričara, posebno u odnosu na slovenačke četnike, a punu pažnju poklanja jednom antikomunističkom propagandisti!

САМАРЦИЋ:

Нисам прочитао књигу "Новија словеначка историја 1848-1992", али су ми познате неке рецензије. На пример, др Бернارد Нежман је на фини начин написао да је ова књига ништа друго до комунистичка пропаганда. Тамара Пецар написала је да ауторка не познаје црквене архиве, итд.

Књигу нисам ни видео, али смео бих да се кладим да се у њој термин "Народноослободилачка војска" не користи под наводницима. Што је довољно за оцену: комунистичка пропаганда.

Објективна историја оцењивала би догађаје према уставу и законима земље о којој се пише, а не према статуту једне илегалне партије и делатностима њених оружаних група.

Друго, историчар мора видети шта кажу све стране учеснице, па и домобрани. Тим пре јер Јелочник није писао толико пропагандистички као што то раде комунисти.

Ево, у књизи "Новија словеначка историја 1848-1992" Јелочник се помиње у само три фусноте, док он у свом делу "Стаљинистичка револуција у Словенији" има много фуснота из комунистичких радова.

Најзад, генерал Крањц воли да цитира Немце, а када сам ја цитирао једног домобрана, то је неприхватљиво. За историчара је, дакле, прихватљив сваки извор. Наравно, не и ставови аутора свих тих радова.

Иначе, остајем при ставу да су клерикалци, а не комунисти, имали највећу подршку у Словенији. Комунисти у ствари нигде нису имали већинску подршку и зато су организовали изборе са "ћоравим кутијама".

КРАЊЦ:

Moram istaći, da su moji članci na spomenutoj web stranici medju najčitanijim upravo iz Srbije i inostranstva, posebnoj onaj prevod članka S. Kljakića o prirodnoj smrti generala Draže Mihailovića 1960 u Moskvi.

САМАРЦИЋ:

Понављам, јавно сам тражио од Кљакића, на једној трибини у Београду, да изнесе

доказе за то. Није их изнео.

КРАЊЦ:

Ja ne uvažavam nikakvu »komunističku terminologiju« o podeli na revolucionarni in protirevolucionarni tabor, već sam M. S. samo ukazao na zvaničnu podelu, koju su usvojili slovenački istoričari.

САМАРЦИЋ:

Да, али они се и даље држе комунистичке терминологије.

КРАЊЦ:

Da li je bio general Draža Mihailović izdajnik ili kolaborant nije "moja direktna" greška, nego bi M.S. preporučio, da si pročita poznate savezničke jaltske ili nirnberške dokumente.

САМАРЦИЋ:

Ђенерал Дража није означен као издајник и колаборант ни на Јалти ни у Нирнбергу. Он је то само за комунисте. А издајник је и за квислинге.

КРАЊЦ:

Ako sam naveo, da je podnarednik "Rado" izneo kako se maja 1945 okupilo oko 500 četnika in članova njihovih porodica, da pobegnu iz Slovenije, a faktično ih je napustilo samo 150 (u Italiju su Englezi prebacili samo 75 četnika), onda treba verovati svedoku, koji je bio na licu mesta, a ne nekom domobranskom propagandistu.

САМАРЦИЋ:

А зашто да верујемо Ради, а не војводи Урошу Шуштеричу као сведоку?

КРАЊЦ:

Podnarednik »Rado« mi je nabrojao sve četničke »borbe« protiv Nemaca,

САМАРЦИЋ:

Зашто "борбе" под наводницима?

КРАЊЦ:

Takodje je zanimljivo kako M. S. zamenjuje teze in prigovara mi, da ga optužujem za ideološke osnove i floskule I tada kada za to nema nikakve osnove. Radi se o njegovoj optužbi kako uporno i na različite načine ponavljam, da je bio general Draža Mihailović sovjetski, britanski I nemački špijun. Naravno, ništa od toga ja ne dokazujem, samo ponavljam navode istraživača i istopričara.

САМАРЦИЋ:

А зашто не понављате радове истраживача и историчара који тврде супротно?

КРАЊЦ:

Već sam ukazao na metod M. S. da zaobilazi probleme ili zamenjuje teze. Ja ponavljam teze ruskog istoričara Starkova, da je bio general Draža Mihaolović veoma uspešan rezident sovjetske obaveštajne službe, a M. S. ponavlja drugu, sasvim ideološku kvalifikaciju, što samo dokazuje, da nema pojma o suštini obaveštajnog rada i angažovanja.

САМАРЦИЋ:

Старков директно пише да Дража није био совјетски шпијун и ту његову реченицу сам цитирао.

КРАЊЦ:

Usput samo da kažem, da je navod M.S. kako su "slovenački I srpski komunisti radili (su), sem toga i u korist trećeg naroda, Hrvata, i to gratis", potpuno deplasiran I neprihvatljiv.

САМАРЦИЋ:

Неприхватљив? Већ један поглед на мапу говори другачије. Словеначки и српски комунисти дозволили су хрватским комунистима да узму улаз и у Пирански залив на северу и у Бококоторски залив на југу. Такве границе просто нигде не постоје. Словеначки комунисти дозволили су хрватским комунистима да 1943. године од Словенаца на Истри формирају хрватске бригаде и потом да целу Истру укључе у Хрватску. Српски комунисти дозвољавали су хрватским комунистима да од Срба формирају хрватске бригаде. У Србији се данас и не зна да је чак и Срем до половине 1943. био у саставу "Народноослободилачке војске Хрватске" и под командом Комунистичке партије Хрватске.

КРАЊЦ:

I pored toga što delimično priznaje, da je analizu o razpoloženju slovenačkog naroda 1941–1945 izmislio, M. S. me poziva, da mu nešto dokažem što su partizani dokazala oružjem in borbom na strani saveznika.

САМАРЦИЋ:

Под борбом су се доказивали четници, али узалуд, јер је исход рата одлучен за зеленим столом. Четници су ослободили 30-так градских насеља од Немаца (у целој земљи), а партизани ни једно. Партизани су се борили против Немаца само кад не би успели да се склоне. Као задатак бр. 1 увек су наводили борбу против четника. Тиме су они у ствари ометали ослободилачку борбу.

КРАЊЦ:

Nije prijatno, da moram M. S. upozoravati na izvesne smicalice. Ako sam u knjizi pod znakom navoda stavio reč »direktivu« (ili neku drugu), onda se u stručnoj diskusiji to smatra kao izmišljotina, dezinformacija i slično, posebno ako se to i naglasi delom rečenice o verodostojnosti i slično.

САМАРЦИЋ:

Није тако. Требало је написати "наводну директиву", или ставити "Кардељеву директиву", тј. обе речи под наводнике. И наравно требало је у фусноти навести домобрански извор, а не говор Ј. Б. Тита који потврђује да су такве ствари рађене (убиства свештеника).

КРАЊЦ:

Ako je Nikolaj Jeločnik naveo spisak katoličkih sveštenika ubijenih sa strane slovenačkih partizane, to bi isto tako bilo pošteno, da navede koliko su sveštenika ubili in proterali iz Slovenije Nemci in kolaboranti.

САМАРЦИЋ:

То не демантује Јелочников списак словеначких свештеника убијених од комуниста. А тај списак потврђује да је било наредби за убијање свештеника.

КРАЊЦ:

Ako je general Draža Mihailović poslao depešu pukovniku Vauhniku i majoru Novaku o »Z« (zaklati), onda je to značilo, da se takva rabota mora sprovoditi i u Sloveniji, pa bi bilo interesantno potvrditi ili negirati neke navode o »crnoj ruci«.

САМАРЦИЋ:

Слово З комунисти и квислинзи, којима је било намењено, тумаче као "заклати". Циљ је био да се квислинзи уплаше (заплаше) да ће бити заклани ако наставе да служе окупатору. Ликвидирано је 5-6 особа стављених под слово З, а нема доказа да је иједна од њих заклана.

КРАЊЦ:

Veoma mi je žao, što M. S. nezna za davno objavljene dokumente o saradnji brigadnog generala Vladimira Vauhника sa Nemcima ... Tako zaista ne možemo diskutirati, pa zato sa poštovanim M. S. neću nastaviti ovu polemiku.

САМАРЦИЋ:

И даље тврдим да се то односи на период док Ваухник није умакао Немцима и да је та сарадња била само варка. Ваухник је по мом суду најзначајнији Словенац у Другом светском рату. Заиста је штета што његови мемоари још нису објављени.

КРАЊЦ:

I meni je kapetan Uroš Šušterič pričao o tome kako ga je 1945 prihvatio naš olimpijnik Leon Štukelj, medjutim, odmah sam mu rekao, da mora kao obaveštajac navesti barem tri izvora radi potvrde takvog stava, pogotovu ako je osoba već umrla.

САМАРЦИЋ:

Зашто онда правило о три сведочења не важи и када се цитира Радо?

КРАЊЦ:

Za slovenačku javnost je bilo kapitalno iznenadjenje kada je istoričarka Jerca Vodušek Starič otkrila u arhivima, da je Leon Štukelj bio agent britanskog Soe (pa i general Dražu Mihailovića).

САМАРЦИЋ:

Дакле, овим се потврђује сведочење војводе Уроша.

КРАЊЦ:

Voleo bih, da istoriju slovenčkog četništva napiša ekipa neutralnih istoričara, koja će se prevashodno držati stručnih kriterija, uvažavajući sve dostupne dokumente obeju strane i bes ikakvih ideoloških navlaka. Samo takva realna istorija će mladima prikazati što se događalo i zašto, da se u budućnosti ne bi pravile greške.

САМАРЦИЋ:

Подржавам. Али, овај став се не слаже са наступом генерала Крањца.

КРАЊЦ:

Imati u vidu, da se ništa nesme sakriti. Ja sam nedavno javno izneo, kako je grupa štajerskih četnika Melahera 1944 isprebijala Jerneja Poštraka, navadnog potkazivaća njihovog skrivališta, koji je zatim pobjegao u Australiju, da bi njegova deca posle 66 godina našla njegov grob in rodjaka. A ovih dana sam otkrio nastavak ove priče. Ova ista grupa četnika jezatim pred očima cele porodice puškinim kopitima pobila opštinskog tajnika Ivana Ruesa, koji je navadno pozvao nemčku policiju, da bi posle oslobodjenja jedan od četnika, koji je postao oficir Ozne, likvidirao majku in stariju ćerku, da bi tako prikrrio zločin u kome je učestvovao. Ohrabreni mojim člankom o Poštraku, sada su se javili i članovi porodice Rues, da posvedoče i o ovom četničko-oznovskom zločinu.

САМАРЦИЋ:

У свим тезама генерала Крањца штајерски четници су сарадници Немаца, а сада одједном они кажњавају сараднике Немаца...

Надам се да ће ознашки злочин бити истражен. Термин "злочин" у овом примеру не може се везивати за четнике, јер војска има право да кажњава.

П.С.

Све писма генерала Крањца, као и своје одговоре, објављујем на сајту "Погледа". Имао сам обећање генерала Крањца да ће моје одговори објављивати на свом сајту. Од децембра чекам испуњење тог обећања.